

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Otylia Wierzbicka
Sędziowie	Sędzia WSA Alina Balicka (spr.) Sędzia WSA Agnieszka Góra-Błaszczkowska
Protokolant	ref. staż. Renata Puchalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **11 stycznia 2011 r.**
sprawy ze skargi Z.P.H. „NETEX” Podszus Sp. jawna z siedzibą w Węgrowie
na **decyzję Ministra Środowiska**
z dnia **15 lutego 2008 r.** nr **DOOŚ-oa-pem-8/342/08/Ma**
w przedmiocie **umorzenia postępowania w sprawie uzgodnienia środowiskowych**
uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia

- 1. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymana ją w mocy decyzję Wojewody Mazowieckiego nr WŚR.III.DR/6613-1/1098/07 z dnia 14 listopada 2007 roku;**
- 2. zasądza od Ministra Środowiska na rzecz Z.P.H. „NETEX” Podszus Sp. jawna z siedzibą w Węgrowie kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Renata Puchalska
Renata Puchalska
Referent stażysta

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lutego 2008 r. Nr DOOŚ-oa-pem-8/342/08/Ma Minister Środowiska działając na podstawie art. 138 § 1 pkt.1 k.p.a. po rozpatrzeniu odwołania firmy Z.P.H. „NETEX” Podsusz spółka jawna, od decyzji Wojewody Mazowieckiego z dnia 14 listopada 2007 r. znak: WŚR.III.DR/6613-1/1098/07 orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu organ wskazał, iż decyzją z dnia 14 listopada 2007 r. Wojewoda Mazowiecki umorzył postępowanie w sprawie uzgodnienia warunków do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej firmy PTK Centertel Sp. z o.o. nr 8766/6652 „WĘGRÓW 2”, zlokalizowanej na działce nr 5676/10 przy ul. Przemysłowej 9D w Węgrowie.

Od tej decyzji odwołanie złożyła firma Z.P.H „NETEX” Podsusz spółka jawna, która ze względu na bliskość Zespołu Szkół Zawodowych z Internatem, osiedla domków nauczycielskich oraz pięciu zakładów produkcyjno usługowych, w tym Przychodni Lekarskiej, nie zgadza się na budowę przedmiotowej stacji bazowej.

Rozpatrując sprawę w związku z wniesionym odwołaniem organ wskazał, iż planowana inwestycja polegać ma na zawieszeniu na wieży o wysokości 50 m:

- trzech anten sektorowych BSA 001 "skierowanych na azymuty" 0°, 90° i 210°, zawieszonych na wysokości 49 m n.p.t. pracujących w systemie GSM 1800,
- sześciu anten sektorowych BSA 004, skierowanych na azymuty 0°, 90° i 210°, zawieszonych na wysokości 49 m n.p.t.. pracujących w systemie GSM 900,
- czterech anten radiolinii, zawieszonych na wysokości 46m n.p.t.

Równoważna moc promieniowania izotopowo każdej anteny BSA 001, wynosić będzie 2767,32 W, natomiast każdej anteny BSA 004 - 660,69 W.

Z dniem 31 sierpnia 2007 r. weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 158, poz. 1105), które zmieniło zapisy zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w

...
sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573). Z nowego brzmienia przepisu § 2 ust. 1 pkt 7 ww. rozporządzenia wynika, że przedsięwzięciami wymagającymi sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, dla których właściwym organem ochrony środowiska do uzgodnienia inwestycji na etapie przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wojewoda, są m.in. instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, dla których równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Z raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedmiotowej stacji bazowej wynika, że równoważna moc promieniowana izotropowo:

- każdej z projektowanych anten sektorowych BSA 001 (2767,32 W) będzie większa od 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej od 100 m, licząc od środka elektrycznego anten, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten;
- każdej z projektowanych anten sektorowych BSA 004 (660,69 W) będzie większa od 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej od 40 m, licząc od środka elektrycznego anten, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten.

Tak więc w ocenie organu odwoławczego analiza materiału dowodowego potwierdziła słuszność stanowiska Wojewody Mazowieckiego, że w obecnym stanie prawnym, przedmiotowe przedsięwzięcie polegające na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej PTK Centertel Sp. z o.o. nr 8766/6652 „WĘGRÓW 2”, w sposób przewidziany przez inwestora, nie jest zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których wykonanie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest obligatoryjne. Tym samym nie było podstaw do przeprowadzenia przez Wojewodę Mazowieckiego uzgodnienia, dla przedmiotowego przedsięwzięcia, środowiskowych uwarunkowań zgody dla jego realizacji.

Skargę na decyzję Ministra Środowiska z dnia 15 lutego 2008 r. wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie spółka Z.P.H. „NETEX” Podsusz spółka jawna, zarzucając zaskarżonej decyzji:

I. naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, w szczególności:

- art. 6 poprzez jego niezastosowanie,
- art. 7 poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych,
- art. 10 poprzez uniemożliwienie wypowiedzenia się co do całego materiału dowodowego przed wydaniem decyzji,
- art. 77 poprzez nierozpatrzenie całego materiału dowodowego,
- art. 80 poprzez uznanie okoliczności sprawy za udowodnione, bez wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego,
- art. 104 § 1 poprzez jego zastosowanie,
- art. 105 poprzez jego zastosowanie,
- art. 106 § 5 poprzez jego pominięcie,
- art. 107 § 3 poprzez pominięcie uzasadnienia faktycznego decyzji, które powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu, których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa,
- art. 156 § 1 pkt. 2 poprzez jego zaistnienie.

II. naruszenie przepisów ustawy prawo ochrony środowiska, w szczególności:

- art. 11 poprzez jego powołanie,
- art. 46, art. 48, art. 49 ust. 1 oraz ust 5, art. 51 pkt. 1 ust 3 poprzez ich pominięcie.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji ją poprzedzającej oraz zwrot kosztów postępowania według norm przypisanych.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podniosła, iż w przedmiotowej sprawie organy uzgadniające winne były rozstrzygać w formie postanowienia, a nie decyzji. Ponadto mogły jedynie wydać decyzję o uzgodnieniu inwestycji lub odmowie jej uzgodnienia.

Zaskarżonej decyzji zarzucono także, iż wydana została z naruszeniem art. 107 § 3 k.p.a. bowiem jej uzasadnienie jest lakoniczne, całkowicie gołostowne, nie podano w nim charakterystyki terenu, wysokości zabudowy, nie udowodniono, czy

wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania występują miejsca dostępne dla ludności, jaka jest odległość tych miejsc od środka elektrycznej anteny, jaka jest definicja miejsc dostępnych dla ludności wynikająca z przepisów prawa. Tymczasem fakty te powinny wynikać z decyzji, aby było wiadomo, czym organ kierował się przy jej podejmowaniu, tym bardziej, iż bezspornym jest, że miejsca dostępne dla ludzi występują w odległości do 100 metrów.

Ponadto strona skarżąca opisała, jak w jej ocenie powinny wyglądać ustalenia poczynione przez organ. Podkreśliła, że jej zdaniem organ winien ustalić dla każdej z anten sektorowych, czy w określonej w rozporządzeniu odległości w przestrzeni oddziaływania wiązki promieniowania danej anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludności. Zarzucono organowi, iż nie wie jak wygląda teren wokół działki objętej inwestycją.

Niezależnie od powyższego skarżąca wskazała, iż w toku postępowaniu doszło do naruszenia art. 10 k.p.a., który ustanawia ogólną zasadę czynnego udziału strony w postępowaniu.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko i argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2009 r. Sąd dopuścił do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do Życia”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2009 r. wydanym w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 89/09 oddalił skargę Z.P.H. „NETEX” Podsusz Sp. jawna z siedzibą w Węgrowie. Sąd uznał, iż ustalenia poczynione przez organy wskazują, iż w świetle obowiązujących w dacie orzekania przez organy przepisów prawa brak było podstaw do uzgodnienia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego złożyło dopuszczone do udziału w sprawie Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do Życia”, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżące Stowarzyszenie zarzuciło naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 7, 8, 9, 11, 77 oraz 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) oraz art. 174 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Art. 105

k.p.a. w związku z art. 106 k.p.a. oraz w związku z art. 174 ust. 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Art. 141 § 4 w związku z art. 135 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz w związku z art. 12, art. 45 ust. 1 oraz art. 184 Konstytucji RP. Art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z art. 174 pkt 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wyrokiem z dnia 6 października 2010 r. sygn. akt II OSK 1426/09 Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

W uzasadnieniu wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż Sąd I instancji naruszył przepisy prawa procesowego, tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 105 § 1 oraz art. 7 i 77 § 1 k.p.a. w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, oddalając skargę na decyzję o umorzeniu postępowania administracyjnego w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia bez dokładnego wyjaśnienia sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Ponadto zgodnie z art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotowe postępowanie sądownoadministracyjne toczy się na skutek wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2010 r. wydanego w sprawie sygn. akt II OSK 1426/09, którym uchylono wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt IVSA/Wa 89/09 i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania temuż Sądowi. Zgodnie z art. 190 ustawy Prawo o

postępowaniu przed sądami administracyjnymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelnego Sąd Administracyjny.

Kierując się powyższymi kryteriami Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie skarga jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.) realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska, to w myśl art. 51 ust. 1 i 2 planowane przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, lub dla których obowiązek został ustalony w drodze postanowienia przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z kolei przedsięwzięcia, które wymagają sporządzenia raportu i w stosunku do których obowiązek taki może być nałożony w drodze postanowienia organu określa Rada Ministrów stosownie do art. 51 ust. 8 w/w ustawy.

Zgodnie z brzmieniem § 2 ust. 1 pkt 7 obowiązującego w dacie orzekania przez organy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, ze zm.), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 158, poz. 1105) sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W;

Organ powołując się na znajdujący się w aktach sprawy raport oddziaływania inwestycji na środowisko uznał, że realizacja planowanej inwestycji polegać ma na zawieszeniu na wieży o wysokości 50 m:

- trzech anten sektorowych BSA 001 skierowanych na azymuty 0° , 90° i 210° , zawieszonych na wysokości 49 m n.p.t. pracujących w systemie GSM 1800,
- sześciu anten sektorowych BSA 004, skierowanych na azymuty 0° , 90° i 210° , zawieszonych na wysokości 49 m n.p.t. pracujących w systemie GSM 900,
- czterech anten radiolinii, zawieszonych na wysokości 46m n.p.t.

Równoważna moc promieniowania izotopowo:

- każdej z projektowanych anten sektorowych BSA 001 (2767,32 W) będzie większa od 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej od 100 m, licząc od środka elektrycznego anten, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten;
- każdej z projektowanych anten sektorowych BSA 004 (660,69 W) będzie większa od 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej od 40 m, licząc od środka elektrycznego anten, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten.

Ustalenia te w ocenie organu oznaczają, że dla przedsięwzięcia objętego wnioskiem, sporządzenie raportu nie jest wymagane z mocy przepisów, a w konsekwencji w świetle art. 48 ustawy Prawo ochrony środowiska przedsięwzięcie to nie wymagało uzgodnienia przez wojewodę, jako ówczesny organ ochrony środowiska.

W toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego doszło do zmiany przepisów prawa, tj. treści § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

- 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, który z dniem 31 sierpnia 2007 r. otrzymał brzmienie nadane mu rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r.

Zmiana stanu prawnego w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na planowane przedsięwzięcie na etapie uzgodnienia, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 października 2010 r., wymagała rozważenia czy dane przedsięwzięcie jest inwestycją wymagającą sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, a więc dokonania kwalifikacji przedsięwzięcia, czy też jest przedsięwzięciem niewymagającym przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko kończącego się wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącej, że w zaistniałej sytuacji prawnej, w toku postępowania administracyjnego organy administracji publicznej nie podjęły działań koniecznych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i tym samym naruszyły art. 7 i art. 77 k.p.a. W konsekwencji doszło również do naruszenia art. 107 § 3 k.p.a., zgodnie z którym uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Należy zauważyć, iż dane dotyczące parametrów technicznych inwestycji przedstawione w zaskarżonej decyzji zostały podane z raportu o oddziaływaniu na środowisko, który został złożony przez inwestora na etapie wystąpienia o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w stanie prawnym, w którym opracowanie raportu było obligatoryjne. W zmienionym stanie prawnym, organy nie poczyniły własnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, ale oparły się na ustaleniach poczynionych tylko przez inwestora. Natomiast raport o oddziaływaniu na środowisko, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, jest tylko jednym z dowodów w sprawie, który nie jest sporządzony przez biegłego, czyli nie jest dokumentem urzędowym w świetle art. 76 k.p.a., a więc nie może zastąpić swobodnej oceny dowodów. Ponadto, organy nie wyjaśniły czy

montaż systemów antenowych spowoduje wzrost emisji, co ma istotny wpływ na nową kwalifikację przedsięwzięcia. Po nowelizacji zastosowanych w tej sprawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r., ponownej oceny wymagają ustalenia raportu i zawartych w nim kryteriów oceny danego przedsięwzięcia.

Jak już wyżej wskazano, z zaskarżonej decyzji wynika, że planowana inwestycja polegać ma na instalacji anten sektorowych BSA004 o mocy 660,69 W oraz anten sektorowych BSA001o mocy 2767,32 W. Jedynie w oparciu o raport organ ustalił równoważną moc promieniowania izotropowo dla każdej z projektowanych anten sektorowych oraz ustalił odległość w jakiej znajdują się miejsca dostępne dla ludności, licząc od środka elektrycznego anten, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tych anten nie podając jednak w decyzji istniejącego stanu zagospodarowania otoczenia instalacji.

Powyższe wskazuje, że organy administracji publicznej właściwe do rozstrzygnięcia sprawy nie dokonały własnych ustaleń faktycznych opierając się jedynie na ustaleniach raportu, który w zmienionym stanie prawnym nie został nawet poddany żadnej aktualizacji.

Należy zauważyć, iż istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma pojęcie „odległość miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego anteny”, które oznacza odcinek prostej, który wyznacza się wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anteny uwzględniając azymut i pochylenie tej osi. Określenie odległości dokonuje się dla istniejącego stanu zagospodarowania otoczenia instalacji. W konsekwencji nie została wyjaśniona przez organy kwestia znaczenia pojęcia „miejsca dostępne dla ludności”, jak i „wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny”.

Kierując się wytycznymi Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartymi w wyroku z dnia 6 października 2010 r., należy wskazać, iż „właściwy organ powinien ustalić w sposób precyzyjny czy planowane przedsięwzięcie nie zalicza się do inwestycji, o której mowa w art. 51 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, dla której obowiązek sporządzenia raportu może być nałożony w drodze postanowienia. Oznacza to, biorąc pod uwagę parametry techniczne będącej przedmiotem tego postępowania stacji bazowej telefonii komórkowej, że należy tej oceny dokonać także w świetle § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r., w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez organ odwoławczy. Powyższy

przepis stanowi, że sporządzenia raportu mogą wymagać instalacje radiokomunikacyjne emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz w których równoważna moc promieniowania izotropowego wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

a) nie mniej niż 15 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

b) nie mniej niż 100 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

c) nie mniej niż 500 W, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

d) nie mniej niż 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

e) nie mniej niż 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny".

Uzasadniony jest również zarzut skargi naruszenia art. 105 § 1 k.p.a. w zaskarżonych decyzjach. W przedmiotowej sprawie Wojewoda Mazowiecki powinien ewentualnie odmówić uzgodnienia wskazując w uzasadnieniu, że przedmiotowa inwestycja uzgodnienia nie wymaga, natomiast nie był uprawniony do wydania decyzji o umorzeniu postępowania uzgodnieniowego. Oznacza to, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 października 2010 r., „że wydając decyzję o umorzeniu postępowania w postępowaniu uzgodnieniowym z powodu jego bezprzedmiotowości wkroczył w istocie w kompetencje organu prowadzącego główne postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację danego przedsięwzięcia w zakresie oceny dalszego prowadzenia postępowania w tej sprawie. Należy podkreślić, że brak ustawowej przesłanki uwzględnienia żądania zgłoszonego we wniosku wszczynającym postępowanie administracyjne w danej sprawie nie powoduje, że to postępowanie staje się z tej przyczyny bezprzedmiotowym w świetle art. 105 § 1 k.p.a., tylko może ewentualnie oznaczać bezzasadność żądania strony (wyrok NSA OZ we Wrocławiu z dnia 10 stycznia 1989

r. sygn. akt SAWr 957/88, ONSA 1989, nr 1, poz. 22). Dlatego też jeżeli istnieje stan faktyczny, który podlega uregulowaniu przez organ administracji publicznej na wniosek strony to dane postępowanie nie może być uznane za bezprzedmiotowe".

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że decyzja o umorzeniu postępowania uzgodnieniowego została wydana bez dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1 i art. 103 § 3 k.p.a. oraz z naruszeniem art. 105 § 1 k.p.a. w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy. Natomiast zarzuty skargi dotyczące naruszenia prawa materialnego będą mogły być rozpatrzone dopiero po ustaleniu prawidłowego stanu faktycznego w sprawie.

Z tych wszystkich względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 §1 pkt 1 lit. c) oraz art. 135 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 w/w ustawy.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Recepcja Protokołu
Pulchra
Recepcja stała się